

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta annetun lain ja rahoitusvakuusviranomaisesta annetun lain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta annettua lakia sekä rahoitusvakuusviranomaisesta annettua lakia. Esityksen tarkoituksena on turvata Rahoitusvakuusviraston toiminnan rahoitus pitkällä aikavälillä ottaen huomioon virastolle lainsäädännössä vuonna 2022 osoitetut uudet tehtävät säätämällä riittävästä viraston hallintomaksujen enimmäismäärästä. Lisäksi muutoksia esitetään hallintomaksujen määräytymiseen yhteenliittymien osalta, yritysjärjestelytilanteiden sekä maksuvelvollisuuden päättymiseen liittyvien tilanteiden osalta. Rahoitusvakuusviranomaisesta annettuun lakiin lisättäisiin mahdollisuus hakea oikaisua viraston automaattisen päätöksenteon avulla annettuun päätökseen ja tehtäisiin muut tarvittavat muutokset, joilla huomioitaisiin hallintolakiin säädetyt automaattista asian ratkaisua koskevat uudet säännökset. Viraston ylijohtajan kelpoisuusvaatimuksia koskevaa sääntelyä selkeytettäisiin ja poistettaisiin ylijohtajan kahden toimikauden rajoitus. Lisäksi lakeihin tehtäisiin muita teknisiä muutoksia sekä eräitä kriisinratkaisu- ja talletussuojadirektiivin täytäntöönpanoon liittyviä täsmennyksiä.

Esitys liittyy valtion vuoden 2024 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Ehdotetut lait on tarkoitettu tulemaan voimaan 1.1.2024.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
PERUSTELUT	3
1 Asian tausta ja valmistelu	3
2 Nykytila ja sen arviointi.....	4
2.1 Laki Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta	4
2.2 Laki rahoitusvakuusviranomaisesta	6
3 Tavoitteet	7
4 Ehdotukset ja niiden vaikutukset	7
4.1 Keskeiset ehdotukset.....	7
4.2 Pääasialliset vaikutukset.....	8
5 Muut toteuttamisvaihtoehdot	12
5.1 Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset.....	12
5.2 Ulkomaiden lainsäädäntö ja muut ulkomailla käytetyt keinot	13
6 Lausuntopalaute	14
7 Säännöskohtaiset perustelut.....	14
7.1 Laki Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta	14
7.2 Laki rahoitusvakuusviranomaisesta	16
8 Lakia alemman asteinen sääntely	19
9 Voimaantulo	19
10 Toimeenpano ja seuranta	20
11 Suhde talousarvioesitykseen.....	20
12 Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys	20
LAKIEHDOTUKSET	22
Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta annetun lain muuttamisesta.....	22
rahoitusvakuusviranomaisesta annetun lain muuttamisesta	24

PERUSTELUT

1 Asian tausta ja valmistelu

Rahoitusvakausvirasto (jäljempänä *virasto*) on valtiovarainministeriön hallinnonalalle kuuluva virasto, joka toimii kansallisena kriisinratkaisuviranomaisena rahoitusmarkkinoiden vakauden varmistamiseksi ja taloudellisiin vaikeuksiin joutuneiden luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten toiminnan uudelleenjärjestelemiseksi. Rahoitusvakausvirasto toimii myös kansallisena talletussuojasta vastaavana viranomaisena ja hallinnoi valtion talousarvion ulkopuolista rahoitusvakausrahastoa, joka koostuu kriisinratkaisurahastosta ja talletussuojarahastosta. Lisäksi virastolla on arvopaperikeskuksen ja keskusvastapuolten kriisitilanteiden hallintaan ja niihin varautumiseen liittyviä tehtäviä.

Valtioneuvoston ajankohtaiselonteossa (VNS 1/2022) kuvatulla tavalla Suomen ja Itämeren alueen nopeasti tapahtuneen turvallisuuspoliittisen toimintaympäristön muutoksen vuoksi virastolle säädettiin 8.7.2022 eräistä huoltovarmuuden turvaamisen järjestelyistä rahoitusallalla annetulla lailla (666/2022) uusi tehtävä päivittäismaksamisen jatkuvuutta turvaavan huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitäjänä. Huoltovarmuustilijärjestelmä turvaa yhteiskunnan kriittiseen infrastruktuuriin kuuluvien rahoituspalvelujen toimivuutta ja mahdollistaa päivittäismaksut, kuten tilisiirrot, korttimaksut ja käteisen noston ja talletuksen normaaliolojen vakavissa häiriötilanteissa ja poikkeusoloissa.

Viraston uusi tehtävä on jäljempänä luvussa 2.1 kuvatuin tavoin lisännyt merkittävästi viraston toimintamenoja. Voimassa olevan hallintomaksulain mahdollistama hallintomaksujen enimmäismäärä ei riitä kattamaan viraston tulevia kustannustarpeita. Virastolle säädetyin uuden tehtävän toteuttamiseksi ja viraston uskottavan toiminnan turvaamiseksi kriisinratkaisu- ja talletussuojaviranomaisena sekä huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitäjänä viraston hallintomaksulain maksuperusteita olisi tarpeen korottaa tasolle, joka turvaisi viraston tehtävien hoitamisen edellyttämän rahoituksen myös tulevaisuudessa. Eryteisesti viraston kriisinratkaisutehtävät huomioiden on tarpeen säilyttää viraston toimintamenojen ja hallintomaksujen enimmäismäärän välinen liikkumavara, joka laissa on ollut ennen huoltovarmuustilijärjestelmää, jotta mahdollisiin ennakoimattomiin rahoitustarpeisiin voidaan myös jatkossa vastata. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (jäljempänä *kriisinratkaisudirektiivi*) 3 artiklan 8 kohdassa edellytetään jäsenvaltion varmistavan, että kriisinratkaisuviranomaisella on kriisinratkaisutoimien soveltamiseen riittävät voimavarat ja toimintakapasiteetti. Lisäksi Kansainvälinen valuuttarahasto on Suomesta vuonna 2022 tekemässään Financial Sector Assessment Program -arviossaan¹ (FSAP) suosittanut, että ministeriön tulee turvata rahoitusmarkkinaviranomaisten riittävät resurssit velvoitteidensa hoitamiseen.

Esitys on valmistelu virkatyönä valtiovarainministeriössä. Esityksen valmistelun aikana sidosryhmille järjestettiin kuulemistilaisuus sekä kirjallinen lausuntomenettely.

¹ IMF Country Report No. 23/39, sivu 9, suositus 3. <https://www.imf.org/en/Publications/CR/Issues/2023/01/20/Finland-Financial-System-Stability-Assessment-528426>

2 Nykytila ja sen arviointi

2.1 Laki Rahoitusvakuusviraston hallintomaksusta

Rahoitusvakuusviraston rahoitus

Edellä luvussa 1 kuvatulla tavalla virastolle säädettiin vuonna 2022 uusi tehtävä rahoitusalan kriittisen infrastruktuurin turvaamisen kannalta tärkeän huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitäjänä. Huoltovarmuustilijärjestelmän perustamiskustannukset katettiin valtion varoista vuoden 2022 valtion neljännessä lisätalousarviossa erikseen varatulla määrärahalla. Viraston toiminnasta aiheutuvat kulut, sisältäen myös huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitokustannukset, katetaan Rahoitusvakuusviranomaisesta annetun lain (1195/2014, jäljempänä *virastolaki*) 2 luvun 8 §:n mukaan luottolaitoksilta ja sijoituspalveluyrityksiltä kerättävinä maksuina, joista säädetään Rahoitusvakuusviraston hallintomaksuista annetussa laissa (1197/2014, jäljempänä *hallintomaksulaki*). Viraston uusi lakisääteinen tehtävä huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitäjänä on edellyttänyt lisäresursseja virastossa sekä aiheuttanut merkittäviä järjestelmän ylläpitoon ja kehitykseen liittyviä kustannuksia. Tästä syystä viraston kokonaistoimintamenot ovat kohonneet. Huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpito ja kehitys edellyttävät merkittäviä panostuksia myös tulevinä vuosina. Voimassa olevan hallintomaksulain mahdollistama hallintomaksujen enimmäismäärä ei riitä kattamaan viraston tulevia kustannustarpeita. Viraston toiminnan ja yhteiskunnan toimivuuden kannalta kriittisen päivittäismaksamisen turvaamiseksi häiriötilanteissakin hallintomaksulain mukaisten maksujen enimmäismäärää tulisi korottaa.

Voimassa olevan hallintomaksulain mukaan maksuvelvollisilta peritään joko perusmaksu tai perusmaksun ja suhteellisen maksun yhdistelmä. Perusmaksu on arvopaperikeskuksella 25 000 euroa, keskusvastapuolilla 100 000 euroa, keskusvastapuolen määritysosapuolilla 10 000 euroa ja muilla maksuvelvollisilla 1 000 euroa. Perusmaksuina kerätään vuosittain yhteensä noin 128 000 euroa. Suhteellinen maksu on talletuspankeille ja luottoyhteisöille 0,0008 prosenttia taseen loppusummasta, ulkomaisten luottolaitosten sivuliikkeille 0,0002–0,0006 prosenttia laskennallisen taseen loppusummasta ja kotimaisille ja kolmannen maan sijoituspalveluyrityksille 0,03 prosenttia liikevaihdosta. Hallintomaksujen mahdollinen enimmäismäärä riippuu näin ollen maksuvelvollisten taseesta ja liikevaihdosta. Voimassa oleva hallintomaksulaki mahdollistaa yhteensä enimmillään noin 6,5 miljoonan euron hallintomaksujen perimisen maksuvelvollisilta yritysten vuoden 2021 tilinpäätöstiedoilla laskettuna.

Rahoitusvakuusviraston määrärahat päätetään normaalisti valtion kehys- ja talousarvioprosesseissa. Talousarvion perusteella virasto määrittelee mahdollisen maksuihin alentamiskertoimen ja samalla kunkin maksuvelvollisen todellisen vuosittaisen maksurasitteen suhteessa lain mukaiseen valvontamaksujen enimmäismäärään. Vuonna 2022 virasto peri hallintomaksuja yhteensä 3,37 miljoonaa euroa. Vuonna 2023 hallintomaksuja tullaan perimään arviolta 5,89 miljoonaa euroa. Viraston talousarviossa vahvistetut toimintamenot kuluvana vuonna ovat 6,17 miljoonaa euroa, joka katetaan hallintomaksujen lisäksi edelliseltä vuodelta siirtyneillä erillä. Viraston todelliset toimintamenot vuonna 2023 tulevat kuitenkin todennäköisesti olemaan talousarviosta poiketen yhteensä noin 6,82 miljoonaa euroa. Ylitys johtuu huoltovarmuustilijärjestelmään liittyvistä kustannuksista, joita ei pystytty huomioimaan vuonna 2022 kuluvan vuoden talousarviota laadittaessa. Ylimenevä 650 000 euron osuus katettaneen viraston siirtyvistä määrärahoista tai mahdollisesti myöhemmin kuluvan vuoden aikana haettavassa lisätalousarviossa, joka edellyttää eduskunnan hyväksynnän.

Odotettavissa on, että viraston kustannukset tulevat ylittämään voimassa olevan hallintomaksulain mahdollistaman maksujen enimmäismäärän jo kuluvana vuonna. Etenkin vuodesta 2024

alkaen maksujen enimmäismäärä ei tule riittämään viraston toimintamenojen kattamiseksi. Kehyspäättöksen mukaan viraston toimintamenot ovat noin 6,91 miljoonaa euroa vuonna 2024 ja 6,95 miljoonaa euroa vuonna 2025. Näiden lisäksi huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitoon liittyen on odotettavissa 1,138 miljoonan euron lisäkustannus vuodesta 2024 alkaen, mitä ei ole ehditty huomioida vielä kehyspäättöksen luvuissa. Lisäys tullaan esittämään vuoden 2024 talousarvioesityksessä. Viraston todelliset menot tulevat näin ollen todennäköisesti olemaan 8,05 miljoonaa euroa vuonna 2024 ja 8,09 miljoonaa euroa vuonna 2025.

Vuosi	2023	2024	2025	2026	2027
Viraston talousarviossa /kehyksessä vahvistetut toimitamenot	6 170 000 €	6 910 000 €	6 949 000 €	6 649 000 €	6 629 000 €
Talousarvio- tai lisätalousarvioesityksessä esitettävät arvioidut lisäkustannukset	650 000 €	1 138 000 €	1 138 000 €	1 138 000 €	1 138 000 €
Viraston arvioidut kokonaiskustannukset	6 820 000 €	8 048 000 €	8 087 000 €	7 787 000 €	7 767 000 €

Taulukko 1: Arvio Rahoitusvakausviraston toimintamenoista

Yritysjärjestelyiden huomioiminen hallintomaksuissa

Voimassa oleva hallintomaksulain 3 § sisältää säännöksen siitä, miten yritysjärjestelyt tulisi huomioida maksuvelvollisten hallintomaksujen määrissä. Säännöksen soveltamisessa on havaittu haasteita. Voimassa olevan säännöksen mukaan maksuvelvolliselle määrättävän suhteellisen hallintomaksun määrässä huomioidaan maksuvelvolliseen sulautuneen yrityksen tai sen vastaanottaman yrityksen taseen loppusumma tai liikevaihto tai maksuvelvollisesta jakautuneen yrityksen suhteellinen osuus taseen loppusummasta tai liikevaihdosta. Yritysjärjestely huomioidaan maksun suuruudessa yritysjärjestelyn tapahtumahetken ja kalenterivuoden päättymisen väliseltä ajalta. Yritysjärjestelyillä ei ole vaikutusta hallintomaksujen kokonaiskertymään, vaan ainoastaan maksujen jakautumiseen maksuvelvollisten välillä. Yritysjärjestelypykälää sovelletaan sinä vuonna, jona yritysjärjestely toteutetaan ja seuraavana vuonna yritysjärjestelyn vaikutukset tulevat huomioiduksi normaalisti osana maksuvelvollisen taseen tai liikevaihdon määrää.

Voimassa oleva hallintomaksulain 7 § huomioi tilanteet, joissa toimija tulee esimerkiksi yritysjärjestelyn kautta uudeksi maksuvelvolliseksi kesken vuoden tai poistuu maksuvelvollisuuden piiristä. Kesken vuoden uudeksi maksuvelvolliseksi tulleen osalta hallintomaksu määrätään vain maksuvelvollisuuden alkamisen jälkeiseltä ajalta, loppuvuoden osalta. Jos maksuvelvollisuus päättyy kesken vuoden esimerkiksi yritysjärjestelyn johdosta, tälle palautetaan jo peritty, loppuvuoden maksuosuus.

Voimassa olevan yritysjärjestelysäännöksen merkitys on käytännössä ollut vähäinen. Viraston käsiteltäväksi on tullut vuosittain keskimäärin 24 kappaletta yritysjärjestelyn perusteella tehtävää hallintomaksun muutosta. Vuonna 2022 tapahtuneissa yritysjärjestelyissä keskimääräinen

hallintomaksun määrän muutos on ollut 465 euron alennus hallintomaksuun. Tarkasteltavien muutosten mediaani on 551 euron alennus hallintomaksuun. Säännöksen vaikutusta yritysten hallintomaksuihin on kuvattu tarkemmin esityksen luvussa 4.2. Virastolle nykyinen säännös aiheuttaa lisätyötä ja erillistä selvitystä eikä sillä ole käytössä kaikkia tietoja, joita yritysjärjestelyiden huomioiminen maksujen määräämisessä edellyttää. Vastaavan tapainen säännös on myös Finanssivalvonnan valvontamaksusta annetussa laissa (879/2008). Finanssivalvonta on havainnut vastaavia haasteita yritysjärjestelyiden huomioimisessa valvontamaksujen osalta.

Hallintomaksulain 3 §:n 2 momentti käsittelee liiketoiminnan luovutusta. Kun kyseessä on liiketoimintakaupan seurauksena syntyvä liiketoiminnan luovutus, siirrettävälle liiketoiminnalle ei ole olemassa tasetta tai liikevaihtoa, jonka perusteella hallintomaksu voitaisiin laskea. Näin ollen 2 momentin soveltaminen on virastolle käytännössä mahdotonta, sillä hallintomaksun laskentaperusteena käytettäviä tunnuslukuja ei ole sen saatavilla. Hallintomaksulaki ei sisällä maksuvelvollisille ilmoitusvelvollisuutta yritysjärjestelyistään, joten virasto ei myöskään saa tällä hetkellä tietoa kaikista maksuvelvollisten yritysjärjestelyistä.

Hallintomaksulain 3 §:n 3 momentissa yritysten jakautumistilanteiden maksujen sääntelyssä käytetään nettovarallisuuden käsitettä, joka tarkoittaa yrityksen varojen ja velkojen erotusta. Nettovarallisuus ei siis määräydy liikevaihdon tai taseen loppusumman suhteessa. Lain 2 §:n 3 momentin mukaan hallintomaksu lasketaan kuitenkin joko taseen loppusumman tai liikevaihdon mukaan. Näin ollen ei voida pitää perusteltuna, että yritysjärjestelytapauksessa nettovarallisuus vaikuttaa hallintomaksun suuruuteen. Virasto ei lisäksi tällä hetkellä saa tietoa jakautuneen yrityksen nettovarallisuudesta suoraan mistään. Virasto on käyttänyt tarvittaessa verotajalta saatua lukua, joka on vahvistettu maksuvelvolliselta laitokselta.

2.2 Laki rahoitusvakaussviranomaisesta

Myös virastolaissa on soveltamiskäytännössä havaittu joitakin puutteita ja sääntelyn päivitystarpeita muiden muassa viraston ylijohantajaa, rahoitusvakaussrahaston hallituksen jäsenten asiantuntemusta ja automaattista päätöksentekoa koskevan sääntelyn osalta.

Voimassa olevan virastolain 2 luvun 1 §:n mukaan Rahoitusvakaussviraston ylijohhtajan toimikaudet on rajoitettu kahteen perättäiseen toimikauteen. Muiden virastojen ylijohhtajien osalta vastaavaa toimikausien rajoitusta ei ole. Virastojen johtoa koskevan sääntelyn yhdenmukaistamiseksi ylijohhtajan kausia koskeva rajoitus olisi syytä poistaa. Säännös sisältää lisäksi valittavalle ylijohhtajalle asetettavat kelpoisuusvaatimukset. Nämä vaatimukset ovat osin päällekkäisiä ja ristiriitaisia valtion virkamieslain (750/1994) 8 §:ssä säädettyjen, virastojen päällikköihin yleisesti sovellettavien kelpoisuusvaatimusten kanssa. Viraston ylijohhtajan kelpoisuusvaatimuksia olisi tarpeen tältä osin muuttaa yhdenmukaisemmiksi valtion virkamieslaissa säädettyjen vaatimusten kanssa.

Voimassa oleva virastolain 3 luvun 4 §:n 1 momentti ei aseta erityisiä vaatimuksia rahoitusvakaussrahaston hallituksen jäsenille. Rahaston hallitus päättää kuitenkin muun muassa rahaston varojen sijoitustoiminnan ohjaamisesta, ja riittävä asiantuntemus sijoitustoiminnasta ja riskienhallinnasta olisi perusteltavaa. Muilta vastaavaa sijoitustoimintaa harjoittavien rahastojen, kuten Keva ja valtion eläkerahasto, hallituksilta vaaditaan muun muassa sijoitustoiminnan asiantuntemusta ja hallituksen jäseniltä hyvämaineisuutta.

Voimassa oleva virastolain 5 luvun 14 §:n 5 momentti talletussuojarahaston varojen käytöstä kriisinratkaisun rahoittamisessa sisältää virheitä. Säännöksellä on pantu täytäntöön kriisinratkaisudirektiivin 109 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta. Säännöksessä viitataan virheellisesti konkurssimenettelyssä käytettävään kriisinratkaisurahastoon, vaikka kriisinratkaisurahastoa ei

voida käyttää konkurssimenettelyssä. Ainoastaan talletussuojarahastoa voidaan mahdollisesti käyttää konkurssimenettelyjen yhteydessä. Säännös on lisäksi direktiivin sanamuoto huomioiden liian suppea talletussuojarahaston tappioiden määrittelyn osalta rajaten tappiot pelkästään kerättyihin talletussuojamaksuihin, vaikka rahasto on voinut käyttää kriisinratkaisun rahoituksessa myös muita varoja. Lisäksi säännöksessä on virheellisesti todettu, että viraston tulisi siirtää talletussuojarahastoon talletussuojamaksujen nettotappioista lasketun osuuden ja konkurssimenettelyssä kriisinratkaisurahastosta maksettavan määrän erotus. Virastolla ei ole toimivaltuutta siirtää EU:n kriisinratkaisurahastosta varoja. Edellä mainitut virheet tulisi korjata ja säännös muokata vastaamaan paremmin sitä koskevan direktiivin sisältöä.

Voimassa oleva virastolain 5 luvun 20 § sisältää säännöksen viraston mahdollisuudesta antaa automaattisia talletussuojakorvausten maksatuspäätöksiä. Hallintolakiin (434/2003) on lisätty uusi 8 b luku, jossa säädetään viranomaisen automaattisesta päätöksenteosta ja sen edellytyksistä. Hallintolakiin lisätyn yleissäännöksen johdosta asiaa koskevalle erityissäännökselle virastolaissa ei ole enää tarvetta. Hallintolain uusista säännöksistä johtuen virastolakiin tulisi kuitenkin lisätä mahdollisuus hakea oikaisua päätökseen, jonka virasto on antanut automaattisessa tietojenkäsittelyssä talletussuojakorvausten maksatuksesta. Asiaa on tarkemmin kuvattu esityksen luvussa 12.

3 Tavoitteet

Esityksen tavoitteena on turvata Rahoitusvakausviraston toiminnan rahoitus pitkällä aikavälillä ottaen huomioon virastolle lainsäädännössä vuonna 2022 osoitetut uudet tehtävät. Tavoitteena on myös tehdä muita soveltamiskäytännössä tarpeelliseksi havaittuja täsmennyksiä ja korjauksia sääntelyyn sekä yhdenmukaistaa viraston ylijohantajaa koskevaa sääntelyä valtion virkamieslain sääntelyn kanssa.

4 Ehdotukset ja niiden vaikutukset

4.1 Keskeiset ehdotukset

Hallintomaksulain mahdollistamaa hallintomaksujen enimmäismäärää esitetään korotettavan nykyisestä noin 6,5 miljoonasta eurosta 12 miljoonaan euroon, mikä merkitsisi noin 85 prosentin korotusta. Todellinen maksuvelvollisilta perittävä hallintomaksu määräytyisi edelleen valtion talousarvioprosessissa määriteltyjen viraston todellisten toimintamenojen perusteella eikä siis tulisi nousemaan esitetyn korotuksen vastaavaa määrää. Hallintomaksulaissa säädettyjen maksuvelvollisten osalta maksujen muutosta ja sen vaikutusta on kuvattu tarkemmin esityksen luvussa 4.2.

Korotuksella pyritään pitkällä aikavälillä turvaamaan viraston suoriutuminen lakisäateisistä tehtävistään ja varmistamaan riittävä rahoituspuskuri mahdollisten ennakoimattomien kustannustarpeiden varalta. Hallintomaksuilla katetaan muiden muassa palkka-, hallinto- ja tietojärjestelmäkustannuksia, jotka ovat kasvaneet viime vuosina esimerkiksi huoltovarmuustilijärjestelmän käyttöönoton myötä. Viraston vuosien 2024–2026 arvioidut toimintamenot ovat noin 7,79–8,09 miljoonaa euroa. Esitetty korotus jättäisi näin ollen noin 4 miljoonan euron rahoituspuskurin tulevien vuosien ennakoimattomien rahoitustarpeiden tai toimintamenojen kasvun varalle. Rahoituspuskuri on edelleen katsottu tarpeelliseksi säilyttää erityisesti viraston kriisinratkaisutehtävien kannalta. Riittävän puskurin säätäminen on tarpeellista, jotta virasto pystyy tarvittaessa perimään hallintomaksuja esimerkiksi valtion lisätalousarviossa vahvistettujen ylläpitävien lisäkustannusten osalta nopeammin ilman, että hallintomaksulakia tarvitsee tapauskohtaisesti muuttaa.

Esityksellä toteutettaisiin lisäksi hallintolakiin lisättyjen julkisen hallinnon automaattista päätöksentekoa koskevista säännöksistä aiheutuvat muutostarpeet. Virastossa tehdään automaattisia päätöksiä talletussuojakorvausten osalta. Virastolakia muutettaisiin siten, että tällaisiin automaattisiin päätöksiin olisi mahdollista hakea oikaisua. Lisäksi laista poistettaisiin automaattista päätöksentekoa koskeva nimenomainen pykälä, joka ei enää olisi tarpeen hallintolakiin tehtyjen lisäysten takia.

Rahoitusvakausviranomaista koskevaan lainsäädäntöön tehtäisiin myös muita luonteeltaan teknisiä selkeytyksiä ja täsmennyksiä. Yritysjärjestelyjen huomioimista hallintomaksujen määräämisessä koskeva hallintomaksulain 3 § esitetään edellä luvussa 2.1 esitettyjen soveltamishaasteiden ja vähäisen merkityksen vuoksi poistettavan. Talletuspankkien yhteenliittymille esitetään määrättävän jatkossa yksi yhteinen hallintomaksu, niin kuin yhteenliittymä olisi yksi luottolaitos, mikä vastaisi talletussuojamaksuista säädettyä. Lisäksi sääntelyä selkeytettäisiin niiden tilanteiden osalta, jossa maksuvelvollisuus päättyy kesken vuoden.

Rahoitusvakausrahaston tilintarkastajaa koskevaa säännöstä laajennettaisiin koskemaan myös tilintarkastusyhteisöjä. Lisäksi ylijohtajan nimittämisen perusteita, toimikausia ja ylijohtajan sijaisen määräämistä yhdenmukaistettaisiin valtion virkamieslain kanssa. Rahoitusvakausrahaston hallitukselle asetettaisiin vaatimus riittävästä sijoitustoiminnan ja riskienhallinnan asiantuntemuksesta ja hallituksen jäsenille vaatimus hyvämaineisuudesta.

4.2 Pääasialliset vaikutukset

Vaikutukset julkiseen talouteen

Esitys liittyy vuoden 2024 talousarvioesitykseen ja on tarkoitus käsitellä eduskunnassa sen yhteydessä. Esitys ei muuta talousarviossa asetettuja viraston menojen tai tulojen määrää tai sitä, mihin määrärahoja voidaan käyttää. Esitys korottaa sitä raijaa, joka hallintomaksuina voidaan maksuvelvollisilta enintään hallintomaksulain perusteella kerätä viraston talousarviossa vahvistettujen toimintamenojen kattamiseksi. Esityksen suhdetta talousarvioesitykseen on käsitelty tarkemmin luvussa 11.

Vaikutukset viranomaisen toimintaan

Esitys vahvistaisi viraston kykyä hoitaa lakisääteiset tehtävänsä ja kattaa niiden aiheuttamat kustannukset hallintomaksuin kuten nykyisinkin. Esitys turvaisi viraston toiminnan rahoituksen myös tulevina vuosina. Esitys ei suoraan korota viraston resursseja tai toimintamenoja, joista päätetään erikseen talousarvioprosessissa.

Esitetty hallintomaksujen enimmäistason korotus 12 miljoonaan mahdollistaisi sen, että virasto pystyy mahdollisessa pankkien kriisitilanteessa tekemään kaikki tarvittavat toimenpiteet, käyttämään tarvittavia ulkopuolisia asiantuntijapalveluja ja lisäämään tilapäisesti resursseja ilman, että hallintomaksulain mukainen maksujen enimmäismäärä tulisi rajoitteeksi kriisitilanteen hoitamisessa. Voimassa olevassa hallintomaksulaissa oli ennen virastolle säädettyä uutta huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitotehtävää noin kolmen miljoonan euron vara tällaisten äkillisten ennakoimattomien kustannustarpeiden varalta. Vastaava puskurivara katsotaan edelleen tarpeelliseksi. Tällainen puskurivara viraston todellisten toimintamenojen ja hallintomaksulain mahdollistamien enimmäismaksujen välillä mahdollistaa nopeamman reagoinnin äkillisiin kustannustarpeisiin eikä tällöin tarvitse ryhtyä säätämään hallintomaksulain muutosta mahdollisessa kiireellisessä tilanteessa.

Esitetty muutos talletuspankkien yhteenliittymien yhdestä yhteisestä hallintomaksusta, jonka keskusyhteisö maksaisi virastolle ja jonka keskusyhteisö perisi jäsenluottolaitoksilta, vähentäisi viraston hallinnollista työtä maksujen määräämisessä. Virasto määrää tällä hetkellä hallintomaksun erikseen jokaiselle yhteenliittymään kuuluvalla jäsenluottolaitokselle ja keskusyhteisölle, yhteensä noin 169 kpl vuodessa. Jatkossa virasto voisi lähettää päätökset (3 kpl) vain keskusyhteisöille.

Esityksen 2. lakiehdotuksen 7 luvun 6 §:n 2 momentin muutos perustaisi uuden mahdollisuuden oikaisuvaatimusmenettelyyn. Menettely soveltuisi tilanteisiin, joissa virasto on antanut tallettajille automaattisessa tietojenkäsittelyssä tuotetun talletussuojakorvausten maksatuspäätöksen. Uusi oikaisuvaatimusmenettely edellyttää virastossa järjestelmä- ja menettelytapamuutoksia. Näihin liittyvät kustannukset ovat arviolta 38 000 euroa. Kustannukset on huomioitu vuoden 2023 I lisätalousarviossa. Automaattinen talletussuojakorvauspäätös annetaan vain tilanteessa, jossa talletuspankki on maksukyvytön ja virasto on tehnyt päätöksen talletussuojakorvausten maksamisesta. Talletussuojakorvauksena maksettava määrä perustuu pankista saatuihin tilietoihin. Talletussuojakorvauspäätöksiä annetaan näin ollen vain poikkeuksellisessa tilanteessa, ja on epätodennäköistä, että maksatuspäätöksissä olisi merkittävästi oikaisua edellyttäviä virheitä. Virasto testaa säännöllisesti pankkien kykyä toimittaa oikeat tiedot ja siten pyrkii hallitsemaan ennakkollisesti oikaisua edellyttävien virheiden määrää. Korvaustilanteessa on kuitenkin odotettavaa, että virastolle tehtäisiin oikaisupyyntöjä, mikä aiheuttaisi lisätyötä siinä hetkessä. Tämän osalta ei kuitenkaan ole ennakolta tarpeen osoittaa virastolle lisäresursseja.

Taloudelliset vaikutukset yrityksiin

Hallintomaksulaisissa säädettyjä perusmaksujen ja suhteellisten maksujen mahdollista enimmäismäärää esitetään korotettavan nykyisestä noin 6,5 miljoonasta eurosta 12 miljoonaan euroon eli noin 85 prosentilla nykyisestä tasosta. Vaikka enimmäismaksujen suhteellinen muutos olisi prosentuaalisesti merkittävä, on taloudellisten vaikutusten osalta huomioitava, että maksujen euro-määräiset muutokset olisivat varsin vähäisiä suhteessa maksuvelvollisten yritysten liikevaihtoon.

Kaikkien maksuvelvollisten 5 §:ssä säädettyjä perusmaksuja esitetään nostettavan samassa suhteessa. Tämä tarkoittaisi, että liikepankin, säästöpankin, säästöpankkiosakeyhtiön, osuuspankin, osuuspankkiosakeyhtiön, osuuskuntamuotoisen luottolaitoksen ja muiden luottolaitosten osalta sekä talletuspankkien yhteenliittymän keskusyhteisön, luottolaitoksen omistusyhteisön, ulkomaisen ETA-luottolaitoksen A- tai B-luokkaan kuuluvan sivuliikkeen, kolmannen maan luottolaitoksen sivuliikkeen sekä luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisusta annetussa laissa (1194/2014) tarkoitetun sijoituspalveluyrityksen tai kolmannen maan sijoituspalveluyrityksen osalta perusmaksu nousisi 1 000 eurosta 1 850 euroon. Kaikilta maksuvelvollisilta talletuspankeilta perittäisiin näin ollen perusmaksuja vuosittain yhteensä 310 800 euroa, luottoyhteisöiltä yhteensä 9 250 euroa, sivuliikkeiltä yhteensä 5 550 euroa ja sijoituspalveluyrityksiltä yhteensä 14 800 euroa. Arvopaperikeskuksen perusmaksu nousisi 25 000 eurosta 46 000 euroon. Keskusvastapuolen perusmaksu nousisi 100 000 eurosta 185 000 euroon ja keskusvastapuolen määräytösapuolen perusmaksu 10 000 eurosta 18 500 euroon. Keskusvastapuolia ei Suomessa tällä hetkellä ole. Esityksen mukaan perusmaksuina voitaisiin näin ollen periä kaikki edellä mainitut maksuvelvolliset huomioon ottaen yhteensä enintään 382 700 euroa. Korotus kasvattaisi perusmaksuina kerättäviä hallintomaksujen enimmäismäärää noin 165 700 eurolla nykyisestä.

Suhteellisten maksujen osalta esitetty korotus tarkoittaisi maksuvelvollisille, että talletuspankkien ja luottoyhteisöjen suhteellisen maksun mahdollinen enimmäismäärä nousisi 0,0008 prosentista 0,0015 prosenttiin taseen loppusummasta. Ulkomaisten ETA-luottolaitosten A-luokkaan kuuluvien sivuliikkeiden suhteellisen maksun enimmäismäärä nousisi 0,0002 prosentista 0,0004 prosenttiin laskennallisen taseen loppusummasta ja B-luokkaan kuuluvien sivuliikkeiden sekä kolmannen maan luottolaitoksen sivuliikkeiden osalta 0,0006 prosentista 0,0011 prosenttiin laskennallisen taseen loppusummasta. Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisintarkkailusta annetussa laissa tarkoitettujen sijoituspalveluyritysten ja kolmannen maan sijoituspalveluyritysten osalta suhteellisen maksun enimmäismäärä nousisi 0,03 prosentista 0,056 prosenttiin liikevaihdosta. Suhteellisten maksujen yhteenlaskettu teoreettinen enimmäismäärä nousisi näin ollen yritysten vuoden 2021 tilinpäätöstiedoilla laskien 6,3 miljoonasta eurosta 11,8 miljoonaan euroon.

Esitettävien maksujen enimmäismäärien muutosten todellinen vaikutus yrityksille olisi kuitenkin edellä esitettyä alhaisempi. Todellinen perittävä hallintomaksu määräytyy valtion talousarvioprosessissa vahvistettujen viraston todellisten toimintamenojen perusteella. Vuonna 2023 hallintomaksuja peritään vahvistetun talousarvion mukaan kokonaisuudessaan 6,17 miljoonaa euroa. Edellä luvussa 2.1 kuvatuin tavoin viraston arvioidut toimintamenot ovat vuonna 2024 noin 8,05 miljoonaa euroa ja vuonna 2025 noin 8,09 miljoonaa euroa, mikä tarkoittaa maksuvelvollisilta perittäviin maksuihin noin 30 prosentin korotusta vuoden 2024 osalta ja 31 prosentin korotusta vuoden 2025 osalta vuonna 2023 perittäviin hallintomaksuihin verrattuna.

Nyt käsiteltävänä olevan esityksen kanssa samaan aikaan on vireillä hallituksen esitys Finanssivalvonnan valvontamaksulain muuttamiseksi. Kyseinen esitys kohdistuu osin samoihin maksuvelvollisiin kuin hallintomaksulaki. Esitykset voivat yhdessä nostaa maksuvelvollisten näiden lakien mahdollistamaa maksujen enimmäismäärää [X] % nykyisestä [täydennetään lausunto-menettelyn jälkeen, kun valvontamaksujen korotusta koskevasta esityksestä on tarkempia tietoja]. On kuitenkin huomioitava, että kuten tämä esitys, myös Finanssivalvonnan valvontamaksulakia koskeva esitys korottaa ainoastaan laissa säädettyä maksujen mahdollista enimmäismäärää eikä suoraan korota maksuvelvollisilta todellisuudessa perittäviä maksuja.

Talletuspankkien yhteenliittymille esitetty yksi yhteinen hallintomaksu, jonka keskusyhteisö maksaisi virastolle ja jonka keskusyhteisö perisi jäsenluottolaitoksilta, muuttaisi yhteenliittymään kuuluvien jäsenluottolaitosten maksuvelvollisuutta suhteessa virastoon ja lisäksi yhteenliittymän keskusyhteisön hallinnollista työtä. Toisaalta muutos vähentäisi jäsenluottolaitosten hallinnollista työtä. Esityksen mukaan keskusyhteisön tulisi jakaa yhteenliittymälle määrätty yksi yhteinen hallintomaksu sen ja jäsenluottolaitosten kesken maksettavaksi 1. lakiehdotuksen 2 §:n 6 momentissa säädetyn mukaisesti. Esitetty muutos ei vaikuttaisi yhteenliittymään kuuluvan keskusyhteisön ja jäsenluottolaitosten maksujen keskinäiseen suuruuteen suhteessa toisiinsa. Esitetty muutos vastaa talletussuojamaksujen määräämisestä säädettyä ja menettelytapa on näin ollen myös keskusyhteisöille tuttu.

Yritysjärjestelyjä koskevan säännöksen kumoamisen vaikutusten yritysten hallintomaksujen määriin arvioidaan jäävän vähäisiksi. Vuonna 2022 yritysjärjestelysäännös vaikutti yhteensä 24 maksuvelvollisen hallintomaksuun. Suurin osa yritysjärjestelyistä oli yhteenliittymien sisäisiä järjestelyjä. Yritysjärjestelysäännös alensi vuonna 2022 enimmillään 7 500 euroa yksittäisen maksuvelvollisen hallintomaksua ja korotti sitä enimmillään noin 10 100 euroa. Keskimääräinen muutos oli noin 465 euroa. Yritysjärjestelysäännöksen kumoamisen jälkeen yritysjärjestelyyn kohteena olevat yritykset eivät näin ollen saisi keskimäärin 465 euron alennusta hallintomaksustaan, joka niille voimassa olevan sääntelyn mukaan tulisi.

Taulukossa 2 on tarkasteltu yritysjärjestelysäännöksen keskimääräistä vaikutusta maksuvelvollisten hallintomaksuihin.

Vuonna 2022 yritysjärjestelyiden vaikutus keskimäärin:	Prosentuaalinen muutos	Euromääräinen muutos
Yksittäisiin maksuvelvollisiin (ml. yhteenliittymien jäsenpankit)	-28 %	-465,43 €
Yksittäisiin maksuvelvollisiin (pl. yhteenliittymien jäsenpankit)	-34 %	-1586,19 €
Yhteenliittymien jäsenpankkeihin	-26 %	-170,49 €
Yhteenliittymien maksuun yhteensä	-1 %	-1079,77 €

Taulukko 2: Vuonna 2022 tapahtuneiden yritysjärjestelyiden keskimääräinen vaikutus hallintomaksun suuruuteen

Yritysjärjestelyiden osalta on huomioitava, että järjestelyt eivät vaikuta hallintomaksujen yhteismäärään, vain siihen miten kokonaismäärä jakautuu maksuvelvollisten kesken. Siten yllä kuvattu vaikutusarvio jakautuisi käytännössä kaikkien maksuvelvollisten maksettavaksi alennuskertoimen kautta ja hallintomaksuja kerättäisiin yhtä paljon riippumatta siitä, huomioidaanko yritysjärjestelyt.

Yritysjärjestelysäännöksen kumoamisen vaikutusta maksuvelvollisiin lieventää se, että voimassa olevan lain 7 §:n 2 ja 3 momentti huomioi tilanteet, joissa yritys esimerkiksi yritysjärjestelyn johdosta tulee kesken vuoden maksuvelvollisuuden piiriin tai poistuu siitä, jolloin hallintomaksu tulee suoritettavaksi vain siltä osalta vuotta, kun se on ollut maksuvelvollinen. Käytännössä yritysjärjestelysäännöksen kumoaminen vaikuttaa näin ollen vain sellaisiin keskeillä vuotta tapahtuviin yritysjärjestelyihin, joissa molemmat yritysjärjestelyn osapuolet ovat olleet maksuvelvollisia ennen yritysjärjestelyä ja säilyvät sellaisena yritysjärjestelyn jälkeenkin sekä liiketoiminnan luovutustilanteessa vastaanottavan maksuvelvollisen hallintomaksuun. Maksuvelvollinen ei tällöin saisi enää mahdollista hallintomaksun alennusta tai korotusta, kuten nykyisin. Tällöinkin maksuvelvolliset pystyvät huomioimaan kesken vuoden tekemänsä yritysjärjestelyt ja niiden aiheuttamat muutokset hallintomaksuissa ja maksuosuuksien jakautumisessa keskinäisissä yritysjärjestelysopimuksissa.

Vaikutukset talletajiin

Esityksen 2. lakiehdotuksen 7 luvun 6 §:n 2 momentin muutos loisi tallettajille mahdollisuuden hakea muutosta viraston automaattisessa tietojenkäsittelyssä tuotettuun talletussuojakorvausten maksatuspäätökseen. Oikaisu käsiteltäisiin virastossa, ja sen hakeminen olisi tallettajille maksutonta. Oikaisumahdollisuus parantaa tallettajien perustuslaissa turvattua oikeusturvaa vahvistamalla oikeutta muutoksenhakuun.

Vaikutukset kansantalouteen

Esityksellä on kansantalouden ja julkisen talouden vakauden kannalta positiivisia vaikutuksia. Rahoitusvakausvirasto turvaa osaltaan rahoitusmarkkinoiden vakautta ja huoltovarmuustilijär-

jestelmän ylläpitäjänä yhteiskunnan toiminnan kannalta kriittisten päivittäismaksamisen palvelujen toimivuutta vakavissa häiriötilanteissa. Viraston ylläpitämä talletussuojarahasto suojaaa tallettajien talletuksia ja viraston kriisinratkaisuvalltuudet edesauttavat ylläpitämään rahoitusvakautta pankkien mahdollisten kriisitilanteiden varalta. Riittävän rahoituksen turvaaminen on välttämätöntä viraston velvoitteiden suorittamiseksi ja tukee rahoitusvakauden valvonnan resursointia, tehokkuutta ja uskottavuutta.

5 Muut toteuttamisvaihtoehdot

5.1 Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset

Esityksen valmistelussa on harkittu useampia mahdollisia hallintomaksujen korotustasoja. Tarkastelussa ovat olleet hallintomaksujen korottaminen nykyisestä 6,5 miljoonasta eurosta joko 10 miljoonaan euroon, esitettyyn 12 miljoonaan euroon tai 15 miljoonaan euroon.

Korotustason asettaminen 10 miljoonan euron tasolle arvioitiin valmistelussa epätarkoituksenmukaiseksi ratkaisuksi. Tällöin maksujen enimmäistason riittävyys voisi tulla vastaan jo liian varhaisessa vaiheessa eikä riittävää puskuria ennakoimattomien kustannusten varalta olisi. Viraston toimintamenot vuodelle 2023 ovat 6,17 miljoonaa euroa. Vuonna 2024 viraston toimintamenojen arvioidaan olevan puolestaan 8,05 miljoonaa euroa.

Vaikka tehtyjen kustannusarvioiden mukaan 10 miljoonan enimmäistaso riittäisi kattamaan viraston kokonaiskustannukset vuosina 2023–2027, jättäisi tämä virastolle varsin vähän liikkumavaraa yllättävien tilanteiden varalta. Hallintomaksujen tason asettaminen 10 miljoonaan heikentäisi viraston mahdollisuuksia reagoida esimerkiksi markkinaympäristön muutoksiin, mahdollisiin rahoitusmarkkinoiden kriisitilanteisiin tai muihin äkillisiin ja ennakoimattomiin tarpeisiin. Tämä puolestaan voisi aiheuttaa haasteita rahoitusvakauden valvonnan uskottavuudelle. Ennen viraston uutta tehtävää huoltovarmuustilijärjestelmän ylläpitäjänä hallintomaksulaissa on ollut noin 3 miljoonan puskuri edellä kuvattujen tilanteiden varalta, ja tällaisen puskurin säilyttäminen erityisesti viraston kriisinratkaisutehtävät huomioiden katsotaan edelleen tarpeelliseksi. Olisi myös mahdollista, että hallintomaksulakia olisi tarpeen muuttaa pian uudelleen, mikäli maksujen enimmäistason korotus 10 miljoonaan ei riittäisi kattamaan viraston kustannuksia.

Esitettyä 12 miljoonan euron enimmäistaso korkeampia summia ei pidetty perusteltuna ottaen huomioon viraston vuosien 2023–2027 arvioidut toimintamenot ja riittävän puskurin varmistaminen. Harkitulla 15 miljoonan tasolla ei arvioitu saavutettavan tässä yhteydessä sellaisia erityisiä hyötyjä, joita ei saavutettaisi yhtä lailla myös 12 miljoonan korotustasolla. Hallintomaksujen enimmäismäärän korottaminen 15 miljoonan tasolle ilman erityisiä perusteita ei myöskään olisi tarkoituksenmukaista maksuvelvollisten näkökulmasta.

Esityksen valmistelun yhteydessä on myös harkittu siirtymistä luonteeltaan riskiperusteisempaan hallintomaksujärjestelmään. Luottolaitosten vakauserämaksujen, talletussuojamaksujen ja Euroopan keskuspankin (jäljempänä *EKP*) valvontamaksujen osalta on käytössä malli, jossa maksujen suhteellinen osuus määräytyy toiminnan riskillisyyden perusteella. Harkinnassa on ollut malli, joka muistuttaisi luonteeltaan enemmän EKP:n tapaa kerätä valvontamaksuja valvottaviltaan. Euroopan keskuspankin käyttämä malli perustuu Euroopan keskuspankin asetukseen (EU) N:o 1163/2014 valvontamaksuista, jonka mukaan valvontamaksuna perittävä määrä määritetään valvontamaksutekijöiden perusteella. Näitä tekijöitä ovat kokonaisvarat ja kokonaisriski, joiden painotus on 50 prosenttia kummankin tekijän osalta. Puolet valvontamaksusta määrittyy siis varojen kokonaisarvon perusteella ja puolet taas puolestaan luottolaitosten ja si-

joituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaan lasketun kokonaisriskin perusteella.

Mallin keskeisimpänä etuna olisi mahdollisuus huomioida maksuvelvollisten toiminnan riskisyys hallintomaksun määrässä ainakin jossain määrin. Valmistelussa havaittiin kuitenkin, etteivät viraston toiminnan kustannukset ja kuhunkin maksuvelvolliseen kohdistuvat toimet korreloi merkittävässä määrin maksuvelvollisten toiminnan riskisyyden kanssa. Laskenta EKP:n mallin mukaisesti olisi todennäköisesti myös virastolle työläämpää ja maksuvelvollisille läpinäkymättömämpää. Lisäksi tästä voisi aiheutua ongelmia sivuliikkeiden maksujen laskennassa, sillä tarvittavia tietoja ei olisi saatavilla sivuliikkeiden osalta. Virasto on myös kokenut nykyisen hallintomaksu-mallin peruseriaatteiltaan toimivaksi. Nämä tekijät puoltavat nykyisen mallin säilyttämistä.

Valmistelussa on myös harkittu vaihtoehtoisia tapoja helpottaa yritysjärjestelyiden huomiointia suhteellisten hallintomaksujen määräämisessä. Voimassa olevassa hallintomaksulain 3 §:n soveltamisessa on havaittu useita haasteita edellä 2.1 luvussa kuvatuin tavoin.

Esityksen valmistelussa harkittiin seuraavia vaihtoehtoja yritysjärjestelysäännökseen liittyen: 1) yritysjärjestelypykälän soveltamisalan rajaaminen vain viraston maksuvelvollisiin, 2) eurotai prosentimääräisen rajan asettaminen pykälän soveltamiselle, 3) pykälän muuttaminen siten, että sitä sovellettaisiin vain hakemuksesta, 4) säännöksen selkeyttäminen sen soveltamisen helpottamiseksi 5) ilmoitusvelvollisuuden säätäminen yritysjärjestelyistä sekä 6) pykälän poistaminen. Valmistelussa on edellä luvussa 2.1 kuvatuin tavoin todettu yritysjärjestelypykälän vaikutuksen hallintomaksuihin olevan suhteellisen pieni ja rajattu. Esimerkiksi viraston keräämissä vakaus- ja talletussuojamaksuissa ei ole vastaavaa yritysjärjestelyiden huomiointia, vaikka näillä maksuilla vuosittain kerättävä summa on noin satakertainen hallintomaksuihin verrattuna. Virastolla on ollut käytännössä hankaluuksia saada tietoja yritysjärjestelyistä, sillä lakiin ei ole säädetty näistä ilmoitusvelvollisuutta. Myös pykälän edellyttämän nettovarallisuuden määrittely on osoittautunut hankalaksi. Pykälän suhteellisen pienen käytännön merkityksen takia ja toisaalta sen virastolle aiheuttaman lisätyön perusteella tarkoituksenmukaisimmaksi vaihtoehdoksi on katsottu pykälän poistaminen kokonaisuudessaan laista.

5.2 Ulkomaiden lainsäädäntö ja muut ulkomailla käytetyt keinot

Kansallisten kriisinratkaisu- ja talletussuojaviranomaisten hallintomaksujen keskinäinen vertailu on haastavaa, sillä viranomaisten toiminta perustuu eri maissa hyvin erilaisille lähtökohdille. Sekä talletussuojajärjestelmät että viranomaiset ovat organisatoriselta luonteeltaan hyvin erilaisia. Osa viranomaisista on hallinnollisesti osa paikallista finanssivalvojaa, keskuspankkia tai rahoitustoiminnasta vastaavaa viranomaista, jolloin myös näiden viranomaisten budjetti katetaan yleensä ylätasoinen toimijan talousarviossa. On myös mahdollista, että kansallinen talletussuoja hoidetaan julkisen järjestelmän sijasta yksityisin järjestelyin. Näistä syistä eri maissa käytössä olevat kriisinratkaisu- ja talletussuojaviranomaisen hallintomaksut ovat huonosti keskenään vertailtavia.

Ruotsissa Riksgälden toimii kansallisena kriisinratkaisu- ja talletussuojaviranomaisena. Riksgälden hoitaa myös muun muassa valtionhallinnon lainanantoon, valtiovelkaan ja valtiontakauksiin liittyviä tehtäviä. Kriisinratkaisu- ja talletussuoja-asiat kuuluvat Finansiell Stabilitet och konsumentskydd –yksikköön. Yksikön hallinnolliset toimintakulut vuonna 2022 olivat kokonaisuudessaan 109,3 miljoonaa SEK, joista talletussuojaan liittyviä hallinnollisia kuluja oli noin 22 miljoonaa. Kriisinratkaisuasioita yksikössä hoiti 15 ja talletussuoja-asioita neljä henki-

lää. Tämän lisäksi Riksgäldenissä on henkilöstöä, joka yleisesti hoitaa muun muassa hallinnollisia, oikeudellisia ja IT-asioita, jotka tukevat myös kriisinratkaisu- ja talletussuoja-asioita. Riksgälden saa rahoituksensa valtiolta. Se kerää kuitenkin pankkitoimialalta myös hallinnollisia maksuja, joilla katetaan talletussuojaa koskevat hallinnolliset kustannukset.

Norjassa talletussuojaviranomaisena toimii Bankenes Sikringsfond. Se hoitaa myös kriisinratkaisurahastoa. Sen hallinnolliset kustannukset vuonna 2021 olivat 64,8 miljoonaa NOK ja sillä oli 21 työntekijää. Kriisinratkaisuviranomainen Norjassa on Finanstilsynet, joka toimii lisäksi rahoitusmarkkinoiden valvojana. Finanstilsynetin budjetti asetetaan osana valtion budjettia, mutta sen kustannukset katetaan täysin valvottavilta kerättävillä valvontamaksuilla sekä tietyillä toimenpidemaksuilla. Norjan valtiovarainministeriöllä (Finansdepartementet) on lisäksi toimivaltaa kriisinratkaisuasioissa muun muassa pankin asettamisessa kriisihallintoon ja suurimpien pankkien kriisinratkaisusuunnitelmien hyväksymisessä.

Tanskassa kriisinratkaisuviranomaisen vastuut ovat jakautuneet Finanstilsynetin ja Finansiel Stabilitetin välillä. Finanstilsynet on rahoitusmarkkinoiden valvoja, mutta vastaa myös kriisinratkaisuun liittyvistä tehtävistä erityisesti kriisinratkaisusuunnitelmiin, omien varojen ja tappionkattamisvaatimusten asettamiseen ja valvontaan sekä kriisinratkaisukelpoisuuden esteiden poistamiseen liittyen. Finansiel Stabilitet, joka on julkisomisteinen yritys, hoitaa kriisinratkaisu-tehtävien lisäksi Tanskan talletussuojaa. Kriisinratkaisun osalta Finansiel Stabilitet vastaa kriisinratkaisutoimista, kun pankki katsotaan kaatuneeksi tai todennäköisesti kaatuvaksi sekä kriisinratkaisurahastosta. Myös teollisuus- ja rahoitusalan ministeriöllä (Erhvervsministeriet) on rooli kriisinratkaisuvälineiden päättämisessä.

6 Lausuntopalaute

[Täydennetään lausuntokierroksen jälkeen.]

7 Säännöskohtaiset perustelut

7.1 Laki Rahoitusvakausviraston hallintomaksusta

1 §. Maksuvelvollinen. Lain 1 §:n 1 momenttiin lisättäisiin uusi *8 kohta*. Esitettävän 2 §:n 6 momentin muutoksen johdosta uudessa kohdassa todettaisiin, että hallintomaksun olisi velvollinen suorittamaan myös talletuspankkien yhteenliittymän keskusyhteisö.

2 §. Hallintomaksu. Pykälän voimassa oleva 6 momentti esitetään siirrettävän 7 momentiksi. Uudessa *6 momentissa* säädettäisiin talletuspankkien yhteenliittymien hallintomaksun tarkemmasta laskennasta ja jakautumisesta yhteenliittymään kuuluvan keskusyhteisön ja jäsenluottolaitosten kesken. Talletuspankin yhteenliittymälle esitetään määrättävän yksi yhteinen hallintomaksu, niin kuin yhteenliittymä olisi yksi luottolaitos. Hallintomaksun perusmaksun osuus laskettaisiin siten, että keskusyhteisön perusmaksu sekä jokaisen yhteenliittymään kuuluvan jäsenluottolaitoksen 5 §:n 1 momentin 1 kohdan perusteella laskettu perusmaksu laskettaisiin yhteen. Suhteellinen hallintomaksu laskettaisiin 4 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaisesti yhteenliittymän jäsenluottolaitosten yhteenlaskettujen taseiden perusteella, josta laskettaisiin 0,0015 prosenttia. Nämä yhteenlasketut perusmaksut ja suhteellinen maksu muodostaisivat talletuspankkien yhteenliittymän hallintomaksun. Tämän hallintomaksun olisi yhteenliittymän keskusyhteisö velvollinen suorittamaan virastolle. Keskusyhteisö jakaisi hallintomaksun jäsenluottolaitoksille, jotka suorittaisivat hallintomaksunsa osuuden takaisin keskusyhteisölle. Perusmaksu jaettaisiin maksuvelvollisten lukumäärän mukaisesti. Suhteellinen maksu jaettaisiin jäsenluottolaitoksille suoritettavaksi niiden taseen mukaisessa suhteessa. Viraston luvalla hallintomaksu voitaisiin jakaa yhteenliittymän sisällä myös muulla tavalla.

Säännös vastaisi virastolain 5 luvun 5 §:n 4 momentissa säädettyä talletussuojamaksujen laskenta- ja määräytymistapaa. Ehdotettu muutos yhteenliittymien hallintomaksujen määräytymistavassa ei muuttaisi jäsenluottolaitosten ja keskusyhteisön välistä maksujen jakautumisen suhdetta. Muutos helpottaisi viraston hallinnollista taakkaa siten, että viraston ei tarvitsisi jatkossa tehdä erillistä maksupäätöstä jokaiselle jäsenluottolaitokselle, vaan se voisi valmistella yhden maksupäätöksen koko yhteenliittymästä, joka annettaisiin keskusyhteisölle. Menettelytapa yhdenmukaistaisi maksujen määräytymistapaa talletussuojamaksujen kanssa.

Pykälän uusi 7 *momentti* vastaisi voimassa olevaa 6 momenttia. Luottolaitos voi harjoittaa sijoituspalvelutoimintaa ja vastaavasti sijoituspalveluyritys voi harjoittaa luottolaitostoimintaa. Tästä syystä momentissa säädettäisiin, että jos maksuvelvollisuus syntyy useammalla kuin yhdellä tässä laissa säädettyistä perusteista, maksu peritään vain kerran ja sen perusteen mukaan, joka johtaa korkeimpaan maksuun.

3 §. Yritysjärjestelyn vaikutus suhteellisen maksun määräytymiseen. Pykälä esitetään kumottavan. Edellä luvussa 2.1 kuvatuin tavoin voimassa olevan säännöksen soveltaminen on käytännössä ollut ongelmallista eikä virasto esimerkiksi saa tietoa kaikista sen maksuvelvollisten yritysjärjestelyistä. Myös säännöksessä tarkoitettu nettovarallisuuden määrittely on osoittautunut hankalaksi ja ristiriitaiseksi muun säännöksen laskentatapojen kanssa.

Pykälällä on käytännössä vähäinen merkitys maksuvelvollisten maksuosuuksiin, kuten edellä luvussa 4.2 on kuvattu, mutta aiheuttaa virastossa lisätyötä ja erillistä selvitystä. Maksuvelvolliset pystyvät huomioimaan kesken vuoden tekemänsä yritysjärjestelyt ja niiden aiheuttamat muutokset hallintomaksuissa ja maksuosuuksien jakautumisessa keskinäisissä yritysjärjestelysopimuksissa. Hallintomaksulain 7 §:n 2 ja 3 momentti lisäksi huomioi tilanteet, joissa yritys esimerkiksi yritysjärjestelyn johdosta tulee kesken vuoden maksuvelvollisuuden piiriin tai poistuu siitä, jolloin hallintomaksu tulee pääsääntöisesti suoritettavaksi vain siltä osalta vuotta, kun se on ollut maksuvelvollinen.

4 §. Suhteellinen hallintomaksu. Pykälässä säädettäisiin siinä mainittujen maksuvelvollisten suhteellisista hallintomaksuista, joiden enimmäismäärää korotettaisiin yhdenmukaisesti kaikkien maksuvelvollisten osalta 85 prosenttia edellä luvussa 4.1 ja 4.2 todetuin tavoin.

Maksuvelvollisia olisivat voimassa olevan sääntelyn mukaisesti luottolaitostoiminnasta annettussa laissa tarkoitetut talletuspankit, luottoyhteisöt, ulkomaisten ETA-luottolaitosten sivuliikkeet ja kolmannen maan luottolaitosten sivuliikkeet sekä kriisinratkaisulaissa tarkoitetut sijoituspalveluyritykset ja kolmannen maan sijoituspalveluyritykset. Sijoituspalveluyrityksen maksuperusteena olisi liikevaihto, joka vastaisi paremmin kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisesta ja muista virastolle kriisinratkaisulain nojalla säädettyistä tehtävistä aiheutuvia kustannuksia. Luottolaitosten maksuperusteena olisi tase ja sivuliikkeiden maksuperusteena laskennallinen tase.

Voimassa olevaan säännökseen verrattuna pykälään lisättäisiin uusi kohta 2 §:n 6 momentissa säädettävän talletuspankkien yhteenliittymien hallintomaksua koskevan muutoksen johdosta. Yhteenliittymän yksi yhteinen suhteellinen hallintomaksu laskettaisiin yhteenliittymän jäsenluottolaitosten yhteenlaskettujen taseiden perusteella. Yhteenliittymän jäsenluottolaitoksilta ei perittäisi suhteellista maksua erikseen pykälän 1 kohdan perusteella.

Pykälän 2 momentti kumottaisiin. Sisällöltään kumottavaa 2 momenttia lähes vastaava sääntely sisältyisi jatkossa 7 §:n 3 momenttiin.

5 §. Perusmaksu. Pykälän *1 momentissa* säädettäisiin siinä mainittujen maksuvelvollisten perusmaksuista, joiden enimmäismäärää korotettaisiin yhdenmukaisesti 85 prosenttia kaikkien maksuvelvollisten osalta edellä luvussa 4.1 ja 4.2 todetuin tavoin.

Voimassa olevan sääntelyn mukaisesti kaksinkertaisen maksuvelvollisuuden välttämiseksi *2 momentissa* säädetään, että jos luottolaitoksen omistusyhteisö on samalla toisen konsernin tytäryhteisö, sen emoyhteisöltä ei perittäisi perusmaksua samalla perusteella.

7 §. Hallintomaksun määrääminen. Pykälän *2 momentissa* säädetään kesken maksukautta toimintansa aloittavien tai kriisinratkaisulain soveltamisalan piiriin tulevilta laitoksilta perittävistä maksuista. Säännöstä muutettaisiin siten, että säännökseen lisättäisiin mahdollisuus määrätä uuden maksuvelvollisen ensimmäinen hallintomaksu seuraavana vuonna, yhdessä seuraavan vuoden hallintomaksun kanssa, mikäli virastolla ei olisi ensimmäisenä vuonna käytössä tietoa maksuvelvollisen taseesta, laskennallisesta taseesta, yhteenlasketusta taseesta tai liikevaihdosta. Muilta osin säännös vastaisi voimassa olevaa.

Pykälän *3 momenttia* muutettaisiin siten, että sääntely olisi selkeämpää niiden tilanteiden osalta, joissa maksuvelvollisen maksuvelvoite päättyy kesken vuoden. Näiden tilanteiden sääntelyn selkeyttämiseksi uusi ehdotettu 4 § ei myöskään sisältäisi enää tämän säännöksen kanssa osin päällekkäistä *2 momenttia* suhteellisen maksun suorittamisesta loppuvuoden osalta.

Ehdotetun säännöksen mukaan, jos maksuvelvollisuus päättyisi kesken kalenterivuoden, olisi velvoite suorittaa suhteellinen hallintomaksu niiden kuukausien osalta, jolloin maksuvelvollisuus on ollut olemassa. Jos maksuvelvolliselta olisi jo ehditty periä suhteellinen hallintomaksu koko vuodelta, maksuvelvolliselle palautettaisiin suhteellinen hallintomaksu päättymisen jälkeiseltä loppukalenterivuoden osalta täysien kalenterikuukausien osuuksilla laskettuna. Perusmaksua ei sitä vastoin palautettaisi, vaikka maksuvelvollisuus päättyisi kesken vuoden. Maksuvelvoitteen päättymisen jälkeenkin virasto tekee päättymiseen liittyviä toimia maksuvelvolliseen liittyen, ja perusmaksun katsotaan kattavan näistä toimenpiteistä aiheutuvia kustannuksia. Virasto suorittaa mahdollisen suhteellisen hallintomaksun palautuksen maksuvelvolliselle omaaloitteisesti. Koska yhteenliittymien osalta maksuvelvollinen koko yhteenliittymän hallintomaksusta olisi jatkossa 2 §:n 6 momentin mukaan keskusyhteisö, yhteenliittymään kuuluvan jäsenluottolaitoksen toiminnan päätyminen kesken vuotta ei vaikuttaisi yhteenliittymän suhteelliseen hallintomaksuun päättymisvuodelta eikä jäsenluottolaitokselle tai keskusyhteisölle palautettaisi sen johdosta virastosta maksuja.

7.2 Laki rahoitusvakausviranomaisesta

2 luku Hallinto

1 §. Johtaminen. Pykälän uusi *1 momentti* ehdotetaan säädettäväksi sisällöltään voimassa olevaa lakia vastaavana. Momentin mukaisesti virastoa johtaisi ylijohtaja, jonka nimittämisestä ja erottamisesta vastaa valtioneuvosto. Tämä olisi tarpeen, koska ylijohtaja käyttää tehtävässään julkista valtaa. Ylijohtajan tehtävänä olisi vastata viraston tavoitteiden saavuttamisesta ja toiminnan kehittämisestä sekä tuloksellisuudesta. Näiden ohella ylijohtaja vastaisi muun muassa kriisinratkaisulaissa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden käyttöä koskevista päätöksistä.

Pykälän uuden *2 momentin* sisältö muuttuisi voimassa olevaan säännökseen nähden. Voimassa oleva säännös on osin päällekkäinen valtion virkamieslain 8 §:ssä säädettyjen, virastojen päälliköille asetettävien kelpoisuusvaatimusten kanssa, mikä voi luoda tulkintaepäselvyyksiä säännösten välisestä suhteesta. Muutoksella pyritään yhdenmukaistamaan viraston ylijohtajan kelpoisuusvaatimuksia valtion virkamieslaissa säädettyjen vaatimusten kanssa.

Valtion virkamieslain mukaan valtioneuvoston asetuksella säädettävien virastojen päälliköiden osalta erityisiä kelpoisuusvaatimuksia ovat ylempi korkeakoulututkinto, tehtävän edellyttämä monipuolinen kokemus, käytännössä osoitettu johtamistaito ja johtamiskokemus. Muutettava voimassa oleva säännös edellyttää ylijohtajalta vastaavalla tavalla tehtävän edellyttämää monipuolista kokemusta, käytännössä osoitettua johtamistaitoa ja johtamiskokemusta sekä valtion virkamieslaista poiketen soveltuvaa ylempää korkeakoulututkintoa ja rahoitusmarkkinoiden tuntemusta. Soveltuvan ylempään korkeakoulututkinnon edellyttämiselle viraston ylijohtajalta ei nähdä perusteita, vaan valtion virkamieslaissa mainittu ylempi korkeakoulututkinto olisi riittävää.

Vaatus rahoitusmarkkinoiden tuntemisesta esitetään kuitenkin säilytettävän viraston ylijohtajalta vaadittavana erityisenä kelpoisuusvaatimuksena viraston erityislaatuisen tehtävän ja sen edellyttämän erityisosaamisen vuoksi. Viran tehtävien kannalta merkityksellistä rahoitusmarkkinoiden tuntemusta olisi mahdollista saada esimerkiksi laitosten valvontaan, sääntelyyn tai toimintaan, vrittysten maksukyvvtömyys- ja konkurssilainsäädäntöön tai rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaamiseen liittyvistä tehtävistä.

Pykälän uuden 3 *momentin* mukainen ylijohtajan sijaisen nimitysmenettely muuttuisi myös voimassa olevaan lakiin nähden. Voimassa olevan pykälän mukaan ylijohtajan ollessa estynyt hänen sijaisenaan toimii valtiovarainministeriön hänen sijaisekseen nimittämä viraston virkamies. Sääntely poikkeaa kuitenkin tältä osin muissa virastoissa noudatettavasta menettelystä, sillä tavallisesti valtiovarainministeriö määrää sijaisen. Viraston ylijohtajan sijainen esitetään jatkossa nimittämisen sijaan määrättävän valtiovarainministeriön toimesta ylijohtajan esityksestä.

Pykälän uuden 4 *momentin* mukaan ylijohtajan sijaisen määräämisestä olisi mahdollista antaa tarkempia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella. Tältä osin pykälä vastaisi sisällöltään voimassa olevan lain 2 luvun 1 §:n 5 momenttia.

Esitetty 1 § ei sisältäisi enää voimassa olevan lain 1 §:n 2 momenttia vastaavaa säännöstä. Voimassa olevan sääntelyn mukaan ylijohtajan toimikausi on viisi vuotta ja hänet voidaan valita enintään kahdelle perättäiselle toimikaudelle. Kaudet on rajattu kahteen, koska ylijohtajalla on katsottu olevan laaja päätäntävalta esimerkiksi henkilöstön nimittämiseen liittyen. Tätä laajaa päätäntävaltuutta on siksi tasapainotettu rajoittamalla kausien määrää. Huomattavaa kuitenkin on, ettei muiden virastojen ylijohtajan kausia ole rajoitettu samalla tavoin. Kokonaistarkastelussa voidaan todeta, ettei ole olemassa erityisiä syitä sille, miksi Rahoitusvakausraston ylijohtajan tapauksessa kausien rajoitus olisi tarpeen ja kausien rajoituksesta esitetään luovuttavan. Valtion virkamieslain 9 a §:n mukaan virastojen johtajien toimikausi on pääsääntöisesti viisi vuotta, joten toimikauden kestoa koskevaa säännöstä ei myöskään ole tarpeen sisällyttää erikseen virastolakiin.

3 luku **Rahaston varat ja niiden sijoittaminen, kulut ja lainanotto**

4 §. *Rahaston varojen sijoitustoimintaa koskeva päätöksenteko.* Pykälän 1 *momentti* ehdotetaan muutettavaksi siten, että rahoitusvakausraston hallitukselta edellytetään hyvää sijoitustoiminnan ja riskienhallinnan asiantuntemusta ja hallituksen jäseneltä hyvämaineisuutta. Rahaston hallituksen keskeisiin tehtäviin kuuluvat rahaston riskien hallinnasta sekä sijoitussuunnitelmasta ja -periaatteista päättäminen sekä sijoitustoiminnan ohjaaminen (3 luvun 4 § 1 *momentti*), jotka vaativat hallitukselta sijoitustoiminnan laaja-alaista osaamista. Ehdotettu muutos saattaisi rahoitusvakausraston hallitukselle asetetut sijoitustoiminnan asiantuntemuksen ja hallituksen jäsenen hyvämaineisuuden vaatimukset vastaamaan valtion eläkerahastosta annetussa laissa (1297/2006) eläkerahaston hallitukselle asetettuja vaatimuksia, Kevasta annetussa laissa

(66/2016) Kevalle asetettuja vaatimuksia ja laissa työeläkevakuutusyhtiöistä (354/1997) yksityisen alan työeläkeyhtiöille asetettuja vaatimuksia hallituksen sijoitustoiminnan asiantunteuksesta ja hallituksen jäsenen hyvämaineisuudesta. Muutosta sovellettaisiin nykyisen hallituksen jälkeisiin hallituksiin. Tästä säädettäisiin erikseen tämän lain voimaantulosäännöksissä.

5 luku **Talletussuoja**

7 §. *Talletussuojarahaston varojen käyttö.* Pykälän 3 momentin 1 kohdasta esitetään poistettavan mahdollisuus käyttää talletussuojarahaston varoja laitoksen maksukyvvyttömyysmenettelyn yhteydessä talletuskannan siirtoon sillä perusteella, että talletussuojakorvausten maksaminen tallettajille talletuskannan siirron sijasta todennäköisesti vaarantaisi luottamuksen Suomen rahoitusjärjestelmän vakauteen. Pykälän 3 momentilla on pantu täytäntöön Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU talletusten vakuusjärjestelmistä (jäljempänä *talletussuoja-direktiivi*) 11 artiklan 6 kohta. Direktiivissä säädetään, että talletussuojaviranomaiset voivat käyttää talletussuojarahaston varoja muun muassa talletuskannan siirron rahoittamiseen maksukyvyttömyysmenettelyjen yhteydessä, jos tästä aiheutuvat kustannukset eivät ole suuremmat kuin vaihtoehtoisesti maksettavien talletussuojakorvausten nettomäärä. Direktiivissä ei säädetä mahdollisuudesta rahoittaa talletuskannan siirtoa muilla perusteilla kuin tähän kustannusarvioon perustuen, mihin on osaltaan kiinnitetty huomiota myös Euroopan unionin komission toteuttamassa direktiivien täytäntöönpanovalvonnassa. Talletuskannan siirron rahoittamisen mahdollistaminen sen perusteella, että vaihtoehtoisesti talletussuojakorvausten maksaminen vaarantaisi rahoitusjärjestelmän vakauden, on tältä osin kansallista lisäsäätelyä, joka ehdotetaan nyt poistettavan.

14 §. *Talletussuojarahaston varojen käyttö kriisinratkaisun rahoittamisessa.* Pykälän 5 momentista korjattaisiin tämän esityksen luvussa 2.2 esitetyt virheet. Pykälällä on pantu täytäntöön kriisinratkaisudirektiivin 109 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta.

Talletussuojarahaston varoja saadaan käyttää lain 5 luvun 14 §:n 3 momentin mukaan kriisinratkaisutoimien rahoittamisessa ainoastaan enintään niiden nettotappioiden määrän verran, joista rahasto olisi vastannut talletuspankin konkurssimenettelyssä maksamalla talletussuojakorvauksia tallettajille. Jos kriisinratkaisuvälineiden käytön jälkeen tehtävässä arvostuksessa kuitenkin havaitaan, että talletussuojarahasto on rahoittanut kriisinratkaisua enemmän kuin konkurssimenettelyssä syntyneiden nettotappioiden määrän verran, talletussuojarahastolla on oikeus saada nettotappiot ylittävä osuus EU:n kriisinratkaisurahastosta. Säännöksessä edellytettäisiin, että viraston olisi pyydyttävä kriisinratkaisuneuvostoa siirtämään erotusta vastaava osuus talletussuojarahastoon.

20 §. *Automaattiset päätökset.* Pykälä esitetään kumottavan. Hallintolakiin on lisätty uusi 8 b luku, jossa säädetään viranomaisten automaattisesta päätöksenteosta. Virasto voi näin ollen antaa automaattisia päätöksiä virastolain 5 luvun 10 §:ssä ja 11 §:n 1 momentissa säädettyjen talletussuojakorvausten maksatusten osalta suoraan hallintolain 53 e §:n perusteella. Erityissäännökselle virastolaissa ei näin ollen ole enää tarvetta.

6 luku **Rahaston tilinpäätös ja tilintarkastus**

1 §. *Rahaston tilinpäätös ja tilintarkastus.* Pykälän 3 momenttia esitetään muutettavan siten, että Rahoitusvakausrahaston tilintarkastajana voisi toimia kahden tilintarkastajan lisäksi vaihtoehtoisesti tilintarkastusyhteisö. Tilintarkastusyhteisön päävastuullisen tilintarkastajan tulisi olla tilintarkastuslain (1141/2015) tarkoittama KHT- tai JHT-tilintarkastaja. Valtiovarainministeriö nimittäisi kaksi tilintarkastajaa tai tilintarkastusyhteisön kolmeksi vuodeksi kerrallaan voimassa olevan sääntelyn mukaisesti.

7 luku **Erinäiset säännökset**

6 §. Muutoksenhaku. Pykälän 1 ja 3 momentti vastaisivat voimassa olevan lain 1 ja 2 momenttia. Pykälään lisättäisiin uusi 2 momentti, jolloin voimassa oleva 2 momentti siirtyisi 3 momentiksi.

Pykälän *1 momentissa* säädettäisiin voimassa olevan lain mukaisesti, että viraston tekemään päätökseen voisi hakea muutosta valittamalla Helsingin hallinto-oikeuteen. Virasto tekee päätöksen esimerkiksi kriisinratkaisuvälineiden ja rahaston varojen käytöstä sekä talletussuojarahaston maksuvelvollisuuden alkamisesta. Valitusten käsittelyn keskittäminen Helsingin hallinto-oikeuteen on perusteltua muun muassa sen vuoksi, että se käsittelee Finanssivalvonnan päätöksiin liittyvät valitukset ja sillä on tuntemusta rahoitusmarkkinoiden toiminnasta. Valitusmenettelyyn sovelletaan hallintolainkäyttölain säännöksiä. EU:n kriisinratkaisuneuvoston tekemiä päätöksiä koskevaan muutoksenhakuun sovelletaan EU:n kriisinratkaisuasetausta. Virastolla olisi oikeus hakea muutosta korkeimmalta hallinto-oikeudelta Helsingin hallinto-oikeuden päätökseen, jolla hallinto-oikeus on muuttanut tai kumonnut viraston tekemän päätöksen.

Uudessa *2 momentissa* säädettäisiin mahdollisuudesta hakea oikaisua viraston päätökseen, jonka se on antanut hallintolaisissa säädetyin mukaisesti automaattisesti. Säännös olisi poikkeus 1 momentissa säädetyistä, muihin viraston päätöksiin sovellettavasta pääsääntöisestä muutoksenhakukeinosta, valituksesta. Automaattisen päätöksenteon avulla annettujen päätösten osalta on luvussa 12 kuvatuin tavoin katsottu tarpeelliseksi säätää mahdollisuudesta hakea päätökseen oikaisua maksuttoman hallinnollisen menettelyn avulla. Oikaisuvaatimusmahdollisuus koskisi päätöksiä, jotka virasto on antanut automaattisen tietojenkäsittelyn avulla lain 5 luvun 10 §:n tai 11 §:n 1 momentissa säädettyjen talletussuojakorvausten maksatusten osalta.

Oikaisuvaatimusmenettelyssä sovelletaan hallintolain 7 a lukua. Hallintolain 7 a luvun 49 f §:stä poiketen, päätös voitaisiin panna täytäntöön tämän pykälän 3 momentissa säädetyin mukaisesti oikaisuvaatimuksen vireillä olosta huolimatta. Oikaisupäätökseen voisi hakea muutosta 1 momentissa säädetyin tavoin valittamalla Helsingin hallinto-oikeuteen.

Pykälän *3 momentissa* säädettäisiin voimassa olevan säännöksen mukaisesti viraston päätöksen noudattamisesta vireillä olevasta muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakuviranomainen toisen määräisi tai muualla laissa säädettä asiasta toisin.

8 Lakia alemman asteinen sääntely

Esityksen 2. lakiehdotuksen 2 luvun 1 §:n uuteen 4 momenttiin ehdotetaan valtuussäännöstä, joka vastaisi sisällöltään pääosin voimassa olevaa lakia. Säännöksen mukaan ylijohtajan sijaisen määräämisestä olisi mahdollista antaa tarkempia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella.

9 Voimaantulo

Koska ehdotuksella on luvussa 11 kuvatuin tavoin yhteys valtion vuoden 2024 talousarvioon ja viraston vuoden 2024 hallintomaksujen määrittämiseen, ehdotetaan, että lait saatetaan voimaan kiireellisesti. Ehdotetaan, että lait tulevat voimaan 1.1.2024.

Ehdotetaan, että mitä 2. lakiehdotuksen 3 luvun 4 §:n 1 momentissa säädetään rahoitusvakauserahaston hallitukselta edellytettävästä asiantuntemuksesta, ei sovelleta rahaston nykyiseen hallitukseen.

10 Toimeenpano ja seuranta

Viraston toimintamenojen ja siten hallintomaksujen määrää ja kehitystä seurataan viraston tuulosohjaus- ja valtion talousarvioprosesseissa.

11 Suhde talousarvioesitykseen

Esitys liittyy esitykseen valtion vuoden 2024 talousarvioksi ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Rahoitusvakauseräviraston toimintamenot budjetoidaan momentille 28.92.03 ja toimialalta kerättävät hallintomaksut momentille 11.19.11. Esitys ei muuta talousarviossa asetettuja viraston menojen tai tulojen määrää tai sitä, mihin määrärahoja voidaan käyttää.

Esitys korottaa sitä rajaa, joka hallintomaksuina voidaan maksuvelvollisilta enintään hallintomaksulain perusteella kerätä. Kehyspäätöksessä viraston toimintamenoiksi on vuodelle 2024 vahvistettu 6,91 miljoonaa euroa. Lisäksi vuoden 2024 talousarviossa viraston toimintamenoihin tullaan esittämään korotusta yhteensä noin 8,05 miljoonaa euroon. Nämä ylittävät voimassaolevan hallintomaksulain mahdollistaman hallintomaksujen enimmäismäärän (noin 6,5 miljoonaa euroa). Esitys on välttämätön, jotta viraston vuoden 2024 ja tulevien vuosien kustannukset voidaan edelleen kokonaisuudessaan kattaa hallintomaksuilla siten kuin virastolain 2 luvun 8 §:ssä säädetään.

12 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys

Rahoitusvakauseräviraston hallinnon kustannusten kattaminen

Viraston toiminnasta aiheutuvat kustannukset katetaan hallintomaksuilla, jotka kerätään maksuvelvollisilta. Maksua on pidettävä valtiosääntöoikeudelliselta luonteeltaan verona. Siksi sitä on arvioitava perustuslain 81 §:n kannalta (ks. esim. PeVL 41/2004 vp, PeVL 67/2002 vp ja PeVL 28/2008 vp). Perustuslain 81 §:n 1 momentin mukaan valtion verosta tulee säätää lailla, joka sisältää säännökset verovelvollisuuden ja veron suuruuden perusteista sekä verovelvollisen oikeusturvasta.

Maksuvelvollisuudesta säädetään hallintomaksulain 1 §:ssä. Hallintomaksun peruseriaatteet on määritelty tarkemmin lain 2 §:ssä. Hallintomaksun suuruus määräytyy puolestaan lain 4 ja 5 §:n asettamien yksityiskohtaisten säännösten perusteella. Viraston antamaan päätökseen on mahdollista hakea oikaisua lain 8 §:n nojalla. Saman pykälän nojalla mahdollista on myös hakea muutosta viraston oikaisuvaatimuksen johdosta antamaan päätökseen.

Maksun määrä ei perustu suoraan Rahoitusvakauserävirastolle yksittäisestä maksuvelvollisesta aiheutuvien kustannusten määrään. Vastaava periaate on omaksuttu Finanssivalvonnan valvontamaksuista annetussa laissa (879/2008). Viranomaisvalvonta on katsottu perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännössä välttämättömäksi luottolaitostoiminnalle, koska toimintaan sisältyy yleisövarojen laajamittaista vastaanottamista. Viranomaisvalvontaa puoltavat etenkin rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaamiseen sekä asiakkaiden suojaan liittyvät perusteet (ks. PeVL 24/2002 vp, s. 2, PeVL 16/2003 vp, s. 2 ja PeVL 43/2004 vp, s. 2). Sekä hallintomaksulaki että virastolaki on myös aikanaan säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (ks. PeVL 35/2014 vp).

Muutoksenhakuoikeus

Esityksen 2. lakiehdotuksen 7 luvun 6 § sisältää perustuslain 21 §:ssä säädetyn oikeusturvan kannalta merkityksellistä sääntelyä. Pykälään lisättäisiin mahdollisuus hakea oikaisua päätökseen, jonka virasto on antanut automaattisessa tietojenkäsittelyssä talletussuojakorvausten maksatuksesta. Virastolle on jo aiemmin säädetty nimenomainen oikeus antaa automaattisia päätöksiä talletussuojakorvausten maksatuksesta, mutta koska hallintolakiin on säädetty asiasta yleissäännös, poistetaan asiaa koskeva erityissäännös virastolain 5 luvun 20 §:stä.

Vaatus säättää oikaisumahdollisuudesta automaattisen tietojenkäsittelyn avulla tuotettuun päätökseen tulee EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen ((EU) 2016/679) 22 artiklan 2 kohdan b alakohdasta. Säännöksen mukaan unionin oikeudessa tai jäsenvaltion lainsäädännössä, jossa automaattinen käsittely hyväksytään, on vahvistettava myös asianmukaiset toimenpiteet rekisteröidyn oikeuksien ja vapauksien sekä oikeutettujen etujen suojaamiseksi. Asetuksen johdantotosan 71 perustelukappaleen mukaan 22 artiklassa tarkoitettuun käsittelyyn olisi aina sovellettava asianmukaisia suojatoimia, joihin olisi ainakin kuuluttava muun muassa oikeus riitauttaa päätös. Lisäksi säännöksen mukaan suojatoimen on oltava maksuton ja rekisteröidyn tulee pystyä kohdistamaan se automaattisen päätöksen tehneelle rekisterinpitäjälle.

Perustuslakivaliokunta on korostanut, että henkilötietojen suoian näkökulmasta laaditun EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen sääntely ei muodosta muun muassa hallinnon oikeusturvajärjestelmän näkökulmasta riittävää perustaa automatisoidulle päätöksenteolle (PeVL 7/2019 vp, PeVL 81/2022). Valiokunta on muun muassa perustuslain 21 §:n näkökulmasta kiinnittänyt huomiota siihen, ettei automaattisessa päätöksenteossa massaluonteisessakaan toiminnassa saa vaarantaa hyvän hallinnon vaatimuksia tai asianosaisen oikeusturvaa (PeVL 7/2019 vp, s. 8–9; ks. myös PeVL 49/2017 vp, s. 5, PeVL 35/2005 vp, s. 2). Hallintolain 53 f §:ssä säädetään erityisenä suojatoimena oikeussuojaedellytyksestä, jonka mukaan asian automaattisen ratkaisemisen edellytyksenä on, että muualla laissa on säädetty automaattisen päätöksen kohteena olevan luonnollisen henkilön oikeudesta maksuttomaan oikaisuvaatimukseen tai siihen rinnastuvaan vaatimukseen. Oikaisuvaatimusta koskevalla edellytyksellä toteutetaan EU:n tietosuojasääntelyssä tarkoitettu oikeus vaatia ihmisen osallistumista tietojen käsittelemiseen. Hallintolaisissa kyseisessä pykälässä ei säädetä itse muutoksenhausta, vaan lisäedellytyksestä, jonka on täytyttävä, jotta automaattisia ratkaisuja voidaan tehdä. Virastolakiin ei aiemmin ole sisällynyt mahdollisuutta oikaisuvaatimuksen laatimiseen viraston päätöksistä. Näin ollen, jotta virasto voisi jatkossakin antaa hallintolain perusteella automaattisia päätöksiä, on hallintolain 49 b §:n mukaisesti tarpeen säätää nimenomaisesti oikaisuvaatimumahdollisuudesta. Esitetyn lain 7 luvun 6 §:ssä oikaisumahdollisuutta ei ole rajattu vain luonnollisiin henkilöihin, vaan se on kaikilla, jotka ovat virastolta saaneet lain 5 luvun 10 §:n tai 11 §:n 1 momentin perusteella annetun automaattisen talletussuojakorvausten maksatuspäätöksen. Esitys näin ollen parantaa talletussuojakorvausten saajien oikeusturvaa ja täyttää automaattiselle päätöksenteolle asetetut oikeussuojaedellytykset ja perustuslain 21 §:ssä säädetty oikeusturvavaatimukset.

Edellä mainituilla perusteilla lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä.

Ponsi

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki

Rahoitusvakausviraston hallintomaksusta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan Rahoitusvakausviraston hallintomaksusta annetun lain (1197/2014) 3 §,
muutetaan 1 §:n 1 momentin 7 kohta, 4 ja 5 §, 7 §:n 2 ja 3 momentti sellaisina kuin niistä ovat
1 §:n 1 momentin 7 kohta laissa 194/2023, 4 § osaksi laissa 249/2021 ja 5 § laeissa 1175/2016
ja 194/2023,
lisätään 1 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on laeissa 360/2017 ja 194/2023, uusi 8 kohta
ja 2 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa 1175/2016, uusi 6 momentti, jolloin nykyinen 6
momentti siirtyy 7 momentiksi, seuraavasti:

1 §

Maksuvelvollinen

Rahoitusvakausviranomaisesta annetussa laissa (1195/2014) tarkoitetun Rahoitusvakausviraston, jäljempänä *virasto*, ja rahoitusvakausrahaston hallintomaksun on velvollinen suorittamaan:

-
- 7) arvo-osuusjärjestelmästä ja selvitystoiminnasta annetussa laissa tarkoitettu keskusvasta-
puoli;
8) talletuspankkien yhteenliittymän keskusyhteisö.
-

2 §

Hallintomaksu

Talletuspankkien yhteenliittymään kuuluville jäsenluottolaitoksille ja keskusyhteisölle lasketaan yhteinen hallintomaksu niin kuin yhteenliittymä olisi yksi luottolaitos. Hallintomaksu muodostuu yhteenliittymän keskusyhteisön ja jäsenluottolaitosten yhteenlasketuista perusmaksuista sekä 4 §:n 2 kohdassa säädetystä suhteellisesta maksusta. Yhteenliittymän hallintomaksun suorittaa yhteenliittymän keskusyhteisö. Keskusyhteisön suorittama perusmaksu jaetaan maksuvelvollisten lukumäärän perusteella ja suhteellinen hallintomaksu jäsenluottolaitosten taseiden suhteessa jäsenluottolaitosten kesken maksettavaksi. Viraston luvalla hallintomaksu voidaan jakaa myös muulla tavalla.

Jos maksuvelvollisuus syntyy useammalla kuin yhdellä tässä laissa säädettyistä perusteista, maksu peritään, jollei jäljempänä toisin säädetä, vain kerran ja sen perusteen mukaan, joka johtaa korkeimpaan maksuun.

4 §

Suhteellinen hallintomaksu

Suhteellisen hallintomaksun määrä on:

- 1) luottolaitostoiminnasta annetussa laissa tarkoitetun talletuspankin ja luottoyhteisön osalta 0,0015 prosenttia taseen loppusummasta;
- 2) talletuspankkien yhteenliittymästä annetussa laissa (599/2010) tarkoitetun yhteenliittymän osalta 0,0015 prosenttia jäsenluottolaitosten yhteenlaskettujen taseiden loppusummasta;
- 3) ulkomaisen ETA-luottolaitoksen A luokkaan kuuluvan sivuliikkeen osalta 0,0004 prosenttia laskennallisen taseen loppusummasta;
- 4) ulkomaisen ETA-luottolaitoksen B luokkaan kuuluvan sivuliikkeen osalta 0,0011 prosenttia laskennallisen taseen loppusummasta;
- 5) kolmannen maan luottolaitoksen sivuliikkeen osalta 0,0011 prosenttia laskennallisen taseen loppusummasta;
- 6) luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisusta annetussa laissa tarkoitetun sijoituspalveluyrityksen tai kolmannen maan sijoituspalveluyrityksen osalta 0,056 prosenttia liikevaihdosta.

5 §

Perusmaksu

Perusmaksun määrä on:

- 1) liikepankeista ja muista osakevhtiömuotoisista luottolaitoksista annetussa laissa (1501/2001) tarkoitetun liikepankin, säästöpankkilaisissa (1502/2001) tarkoitetun säästöpankin ja säästöpankkiosakevhtiön, osuuspankeista ja muista osuuskuntamuotoisista luottolaitoksista annetussa laissa (423/2013) tarkoitetun osuuspankin, osuuspankkiosakevhtiön ja osuuskuntamuotoisen luottolaitoksen sekä muiden luottolaitosten osalta 1 850 euroa;
- 2) talletuspankkien yhteenliittymästä annetussa laissa tarkoitetun talletuspankkien yhteenliittymän keskusyhteisön osalta 1 850 euroa;
- 3) luottolaitoksen omistusyhteisön osalta 1 850 euroa;
- 4) ulkomaisen ETA-luottolaitoksen A tai B luokkaan kuuluvan sivuliikkeen osalta 1 850 euroa;
- 5) kolmannen maan luottolaitoksen sivuliikkeen osalta 1 850 euroa;
- 6) luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisusta annetussa laissa tarkoitetun sijoituspalveluyrityksen tai kolmannen maan sijoituspalveluyrityksen osalta 1 850 euroa;
- 7) arvopaperikeskuksen osalta 46 000 euroa;
- 8) keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisusäätöasetuksen 2 artiklan 12 alakohdassa tarkoitettua määritysosaosuuden, jonka keskusvastapuolen kriisinratkaisukollegiossa virasto on jäsenenä, osalta 18 500 euroa;
- 9) arvo-osuusjärjestelmästä ja selvitystoiminnasta annetussa laissa tarkoitetun keskusvastapuolen osalta 185 000 euroa.

Jos luottolaitoksen omistusyhteisö on samalla toisen konsernin tytäryhteisö, sen emoyhteisöltä ei peritä maksua samalla perusteella.

7 §

Hallintomaksun määrääminen

Sille, joka tulee maksuvelvolliseksi kesken kalenterivuoden, ensimmäinen hallintomaksu määrätään kertomalla koko kalenterivuoden maksun kahdestoistaosa niiden kalenterikuukausien lukumäärällä, jotka kokonaan tai osittain sisältävät maksuvelvollisuuden alkamisen ja ensimmäisen kalenterivuoden päättymisen väliseen aikaan. Tässä momentissa tarkoitettu ensimmäinen

mäinen hallintomaksu erääntyy maksettavaksi maksuvelvollisuuden alkamista seuraavan kalenterikuukauden viimeisenä päivänä, ei kuitenkaan ennen kalenterivuoden kesäkuun viimeistä päivää. Jos uuden maksuvelvollisen osalta ei ole käytettävissä tietoa 4 §:ssä säädetyn suhteellisen hallintomaksun perusteena olevasta taseesta, laskennallisesta taseesta, yhteenlasketusta taseesta tai liikevaihdosta, ensimmäinen hallintomaksu voidaan määrätä yhdessä seuraavan vuoden hallintomaksun kanssa.

Jos maksuvelvollisuus päättyy kesken kalenterivuoden, maksuvelvollinen on velvollinen suorittamaan koko vuoden suhteellisesta hallintomaksusta niin monta kahdestoistaosaa kuin kalenterivuoden alun ja päättymisajankohdan väliseen aikaan sisältyvä kalenterikuukausia kokonaan tai osittain. Hakijalle palautetaan niin monta kahdestoistaosaa mahdollisesti jo peritystä suhteellisesta hallintomaksusta kuin maksuvelvollisuuden päättymisen ja kalenterivuoden päättymisen väliseen aikaan sisältyy täysiä kalenterikuukausia. Perusmaksua ei palauteta, jos maksuvelvollisuus päättyy kesken kalenterivuoden.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 20 ____ .

2.

Laki

rahoitusvakaussivunomaisesta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan rahoitusvakaussivunomaisesta annetun lain (1195/2014) 5 luvun 20 §, sellaisena kuin se on laissa 407/2019,
muutetaan 2 luvun 1 §, 3 luvun 4 §:n 1 momentti, 5 luvun 7 §:n 3 momentin 1 kohta, 14 §:n 5 momentti, 6 luvun 1 §:n 3 momentti ja 7 luvun 6 §, sellaisena kuin niistä ovat 6 luvun 1 §:n 3 momentti laissa 236/2021 ja 7 luvun 6 § laissa 28/2020, seuraavasti:

2 luku

Hallinto

1 §

Johtaminen

Virastoa johtaa ylijohtaja, jonka nimittää ja erottaa valtioneuvosto. Ylijohtaja vastaa viraston tavoitteiden saavuttamisesta ja toiminnan kehittämisestä sekä tuloksellisuudesta.

Kelpoisuusvaatimuksena ylijohtajan virkaan on valtion virkamieslain (750/1994) 8 §:ssä säädettyjen vaatimusten lisäksi tehtävän edellyttämä rahoitusmarkkinoiden tuntemus.

Valtiovarainministeriö määrää ylijohtajan esityksestä tämän sijaisen.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ylijohtajan sijaisen määrittämisestä.

3 luku

Rahaston varat ja niiden sijoittaminen, kulut ja lainanotto

4 §

Rahaston varojen sijoitustoimintaa koskeva päätöksenteko

Viraston 4 ja 5 luvussa tarkoitettulla rahastolla on hallitus, joka päättää rahaston riskienhallinnasta, sijoitussuunnitelmista ja -periaatteista sekä ohjaa varojen sijoittamista. Valtiovarainministeriö nimittää hallituksen kolmeksi vuodeksi kerrallaan. Hallituksessa on puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja vähintään kolme ja enintään viisi muuta jäsentä. Kullekin jäsenelle nimetään henkilökohtainen varajäsen. Hallituksen jäsenen tulee olla hyvämaineinen. Hallituksessa on oltava hyvä sijoitustoiminnan ja riskienhallinnan asiantuntemus.

5 luku

Talletussuoja

7 §

Talletussuojarahaston varojen käyttö

Virasto voi tehdä 2 momentissa tarkoitettun päätöksen, jos virastolla on perusteltua syytä olettaa, että päätöksen tekemättä jättäminen johtaisi korvausten maksamiseen tallettajille ja kumpikin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

1) virastolle korvausten maksamisesta syntyvän takautumissaamisen ja korvausten maksamisesta aiheutuneiden hallinnollisten kustannusten yhteismäärä olisi suurempi kuin 2 momentin soveltamisesta talletussuojarahastolle talletuspankilta syntyvän takautumissaamisen määrä; ja

14 §

Talletussuojarahaston varojen käyttö kriisinratkaisun rahoittamisessa

Jos talletussuojarahaston osuus kriisinratkaisun kustannuksista on suurempi kuin nettotappiot, jotka talletuspankin konkurssissa olisi ollut katettava talletussuojarahaston varoista, viraston on pyydettävä kriisinratkaisuneuvostoa siirtämään erotusta vastaava osuus talletussuojarahastoon.

6 luku

Rahaston tilinpäätös ja tilintarkastus

1 §

Rahaston tilinpäätös ja tilintarkastus

Valtiovarainministeriö asettaa kolmeksi vuodeksi kerrallaan rahaston hallintoa, taloutta ja tilejä tarkastamaan kaksi tilintarkastajaa, joiden molempien tulee olla joko KHT- tai JHT-tilintarkastajia taikka tilintarkastusyhteisön, jonka päävastuullinen tilintarkastaja on joko KHT- tai JHT-tilintarkastaja.

7 luku

Erinäiset säännökset

6 §

Muutoksenhaku

Viraston tämän lain nojalla antamaan päätökseen saa hakea muutosta valittamalla Helsingin hallinto-oikeuteen. Muutoksenhausta hallintotuomioistuimeen säädetään oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa (808/2019).

Viraston 5 luvun 10 §:n ja 11 §:n 1 momentin nojalla annettuun automaattisen päätöksenteon avulla tuotettuun korvausten maksatuspäätökseen saa vaatia oikaisua. Oikaisuvaatimuksesta säädetään hallintolaissa (434/2003).

Viraston päätöstä on noudatettava muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakuviranomainen toisin määrää tai asiasta muualla laissa toisin säädetä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Mitä 3 luvun 4 §:n 1 momentissa säädetään rahoitusvakauserärahaston hallitukselta edellytettävästä asiantuntemuksesta, ei sovelleta rahastolla tämän lain voimaan tullessa olevaan hallitukseen.

Helsingissä x.x.20xx

Pääministeri

Etunimi Sukunimi

..ministeri Etunimi Sukunimi